

нататъкъ, мислишъ, че като постигнешъ, каквото си гонилъ — ще се усѣтишъ щастливъ, ще спрешъ... А то, всичко ти става безвкусно... непотрѣбно... А-ахъ!... Въ всѣки животъ... въ самия физиологически процесъ има нѣщо тѣпо... грубо... противно... Ето, тоя тлъстъ индустриалець, съ плоско еднооко лице, при когото отивамъ... Цѣло животно!.. Плаща крезовски хонорари за спасяване на драгоценното си сѣществуване... Каточе човѣчеството ще загуби нѣщо, ако той липса отъ сцената, а дава на работниците си 25 лева надница!.. И това се търпи отъ всички — и азъ отивамъ да го цѣря — и ония тамъ живѣятъ като безсловесни добитъци!.. Фу-у!“ — настрѣхна младия мжжъ и скочи. „Мизерия!.. Мизерия!..“

На гарата го чакаше синътъ на пациента, съ файтонътъ на фабриката. Отве-доха го направо въ кѣщи, дето щѣше да ношува — не искаха да го оставятъ въ хотелъ. Това бѣше преди два часа. Веднага следъ консултацията той се прибра. Навѣнъ се бѣ настанила вече нощъ — все такава мокра и глуха. Кѣщата бѣше голѣмъ двуетаженъ домъ, съ еркерь, нѣ-